

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobkyně **FRINGS, a. s.**, IČO 26749181,
sídlem Slavíkova 1510/19, 120 00 Praha 2,
zastoupené Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem,
sídlem Vinohradská 1215/32, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**,
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2025, sp. zn. S-MHMP 192385/2025,
č. j. MHMP 482265/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně je majitelkou dvou činžovních domů v ulici Mánesova na Praze 2. Postupně byla nejdříve Úřadem Městské části pro Prahu 2 (dále jen „správní orgán I. stupně“), a poté Magistrátem hl. m. Prahy (dále jen „žalovaný“) uznána vinnou z přestupků spáchaných v roce 2024 na úseku odpadového hospodářství, přičemž žalovaný k odvolání žalobkyně

rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 1. 2025, čj. MCP2/028056/2025/OSA-OPR/Cap, potvrdil, změnil ho však v části týkající se výše uložené pokuty na částku 10.000 Kč. Žalobce se nyní žalobou domáhá jejich zrušení.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítla v zásadě dva okruhy námitek.
3. První okruh námitek se týká tvrzení žalobkyně o protiústavnosti § 9 odst. 6 vyhlášky č. 20/2022 Sb. hl. m. Prahy. Tato vyhláška neurčuje způsob, jakým mají vlastníci nemovitostí splnit povinnost přistavení sběrných nádob v den svozu, pokud nemají žádnou jinou legální možnost jejich umístění. Nevymezila žádnou výjimku či alternativní řešení, čímž vystavila některé subjekty právní nejistotě a fakticky jim znemožnila splnit uloženou povinnost bez hrozby sankce. Ve své podobě přenáší veškerou odpovědnost na vlastníky nemovitostí, aniž by reflektovala jejich skutečné možnosti. Takový postup odporuje principům právního státu a přiměřenosti ukládání povinností, což je v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny. Dále zasahuje do práva žalobce vlastnit majetek podle čl. 11 Listiny, neboť mu znemožňuje výkon vlastnického práva v souladu s platnými právními předpisy. Ve svém důsledku porušuje zásadu spravedlivého procesu a vede k nepřipustnému přenesení odpovědnosti na jednotlivce za systémové nedostatky v obecně závazné vyhlášce. Pokud stát nebo obec vyžaduje určitý způsob nakládání s odpady, musí zároveň zajistit, aby existovala reálná možnost tuto povinnost splnit, jinak se jedná o zjevně nespravedlivý a ústavně nekonformní zásah. Protože tomu tak není, vede to k faktické diskriminaci některých vlastníků.
4. Druhý okruh námitek se týká tvrzení žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. V tomto okruhu žalobkyně vznesla celou řadu detailních námitek, kterými se snaží popřít nebo vyvrátit závěry správních orgánů v jejich rozhodnutích. Obecně je lze shrnout tak, že žalobkyně nesouhlasila (i) jednak s vyhodnocením vyjádření společnosti Komwag ze dne 13. 11. 2024 k budově na adrese Mánesova č. 84 a ze dne 20. 11. 2024 k budově na adrese Mánesova č. 53, dále, že obsahem spisu není individualizovaná cenová nabídka pro budovu Mánesova 53, což zásadním způsobem ovlivnilo výsledek řízení a bylo projevem libovůle a porušením zásady materiální pravdy. Současně nebylo vyhověno návrhu žalobkyně na jednání s Komwag. Žalobkyně též namítla, že návrh Komwag nerespektoval kapacitní potřebu domu a prostorové možnosti objektu; to se zejména týká výpočtu litrů odpadu na hlavu, kdy návrh Komwag pokrývá maximálně 4 dny v týdnu, dále počtu doporučených odpadových nádob, které tím pádem zabírají víc místa a jejich vynášení též vyžaduje překonávání výškových bariér, a konečně též návrhu frekvence svozu 3x týdně, kdy jde o novou úvahu žalovaného a je nerealistické a neefektivní řešení. Dále žalobkyně nesouhlasila (ii) tvrzenou možností umístění nádob uvnitř vnitrobloku. Namítla, že jde o vysoce odbornou otázku zejména pokud jde o bezpečnost z hlediska požární ochrany, a doložila dvě požární stanoviska, ke kterým se správní orgány nevypořádaly. Nemohla se ztotožnit se závěrem, že v rámci objektu se nabízelo jiné vhodné místo pro umístění nádob, neboť byl v rozporu s faktickou přístupností, hygienickou vhodností a právní přípustností.
5. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se žalobními námitkami nesouhlasil. Dle jeho názoru bylo nesporně prokázáno, že žalobkyně se vytýkaných pochybení skutečně dopustila, což ostatně nepopřela ani ona

sama. Její žalobní argumentace směřuje toliko k naplnění podmínek zproštění odpovědnosti právnické osoby za přešupek dle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přešupeky a řízení o nich. Bylo tedy na žalobkyni, aby prokázala, že jiná možnost umístění sběrné nádoby (nádob) na směsný komunální odpad pocházející z domácností v předmětných nemovitostech nebyla pro ní ani při vynaložení veškerého úsilí dostupná. Toto své důkazní břemeno přitom žalobkyně v přešupkovém řízení neunesla. Žalovaný dále ve vyjádření podrobněji reagoval na některé z dílčích námitek žalobkyně a v úplnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména strany 14-19 rozhodnutí).

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Podstatný obsah správního spisu

8. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že odbor životního prostředí správního orgánu I. stupně vnitřním sdělením ze dne 12. 2. 2024 předal odboru správních agend správního orgánu I. stupně dva podněty k zahájení přešupkového řízení z důvodu trvalého umístění nádob na odpad na veřejném prostranství před domem Mánesova 1639/84, Praha 2 (dále jen „Mánesova 84“) a Mánesova 1374/53, Praha 2 (dále jen „Mánesova 53“) v rozporu s § 9 odst. 6 obecně závazné vyhlášky č. 20/2022 Sb. hl. m. Prahy. Kontrolami doloženými fotodokumentací bylo totiž zjištěno, že před těmito domy byla v době kontrol trvale umístěna nádoba na směsný komunální odpad o objemu 1.100 l, a to ve dnech 3. 1. 2024 (středa), 17. 1. 2024 (středa), a 8. 2. 2024 (čtvrtek). Dotazem na společnost Komwag, podnik čistoty a údržby města, a. s. (dále jen „Komwag“) bylo dále potvrzeno, že vlastníkem nemovitostí (domů) před kterými byly tyto nádoby trvale umístěny, je žalobkyně. Dnem svozu odpadu je v případě Mánesova 84 úterý, v případě Mánesova 53 pátek.
9. Dne 29. 2. 2024 vydal správní orgán I. stupně příkaz ze dne 21. 2. 2024, R.64/2024/OSA-OPR/Cap, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přešupku dle § 4 odst. 2 zákona o některých přešupcích spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v § 9 odst. 6 obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy č. 20/2022, o stanovení obecního systému odpadového hospodářství hlavního města Prahy (vyhláška o odpadech) a byla jí uložena pokuta ve výši 50.000 Kč. Daného přešupku se měla žalobkyně jako vlastník nemovitostí na adrese Mánesova 53 a Mánesova 84, Praha 2, dle výroku rozhodnutí dopustit tím, že „dne 3. 1. 2024 (středa) v čase okolo 12:23 hodin, dne 17. 1. 2024 (středa) v čase okolo 12:23 hodin a dne 8. 2. 2024 (čtvrtek) v čase okolo 12:40 hodin před domem nacházejícím se v Praze 2, Mánesova 1639/84, ponechal na chodníku kontejner na směsný odpad, přestože dnem svozu je úterý“ a dále tím, že: „dne 3. 1. 2024 (středa) v čase okolo 12:18 hodin, dne 17. 1. 2024 (středa) v čase okolo 12:19 hodin a dne 8. 2. 2024 (čtvrtek) v čase okolo 12:28 hodin před domem nacházejícím se v Praze 2, Mánesova 1374/53, ponechal na chodníku kontejner na směsný odpad, přestože dnem svozu je pátek“.
10. Žalobkyně podala proti tomuto příkazu dne 5. 3. 2024 odpor.
11. Součástí správního spisu jsou dále tyto dokumenty: oznámení o pokračování v řízení a předvolání ze dne 11. 3. 2024, protokol o ústním jednání ze dne 23. 4. 2024, protokol o seznámení se s obsahem spisového materiálu ze dne 30. 4. 2024, vyjádření žalobkyně ze dne 9. 5. 2024, doplnění vyjádření žalobkyně ze dne 14. 5. 2024 o fotopřílohy vnitřních prostor obou domů, odpověď Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 20. 12. 2023, čj. HSAA- 11608-2/ODP1-2023, na žádost o posouzení možnosti umístit v budově Mánesova 84 sběrné nádoby na odpad z hlediska požární bezpečnosti, žádost žalobkyně o udělení souhlasu s umístěním nádoby na komunální odpad mimo objekt ze dne 30. 1. 2023,

11. 4. 2025, 17. 4. 2023, urgence této žádosti ze dne 19. 5. 2023, žádost o povolení zvláštního užívání komunikace ze dne 25. 3. 2024 a ze dne 1. 2. 2024, a odpověď ze dne 10. 4. 2024 na žádost o souhlas s umístěním nádob na komunální odpad mimo objekt domu č. 84.
12. Poté vydal správní orgán I. stupně dne 20. 5. 2024 rozhodnutí ze dne 15. 5. 2024, čj. R-64/2024/OSA-OPR/Cap, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v § 9 odst. 6 obecně závazné vyhlášky ve stejném rozsahu, jako tomu bylo ve dříve vydaném příkazu. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 4. 6. 2024 odvolání, které k výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 6. 6. 2024 doplnila dne 22. 6. 2024. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 10. 2024 bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a vráceno k novému projednání, neboť se nedostatečně vypořádal s doloženými přílohami.
13. V dalším řízení správní orgán I. stupně doplnil spisovou dokumentaci tak, jako požadoval žalovaný. Vyžádal si dne 11. 11. 2024 sdělení Komwag ohledně vynášení a zanášení nádob na odpad, cenu za tuto službu a způsobu realizace odvozu odpadu v nemovitostech sousedících s nemovitostmi žalobkyně (č. l. 22 správního spisu), a protože se Komwag v následném sdělení nevyjádřil k oběma objektům žalobkyně, též doplnění tohoto sdělení ze dne 15. 11. 2024 (č. l. 25 správního spisu), a dále žádost o doložení zápisu z osobní prohlídky z podzimu roku 2023 v objektech žalobkyně za její účasti (č. l. 23).
14. Součástí správního spisu jsou tak dále tyto dokumenty: sdělení Komwag ze dne 13. 11. 2024 (č. l. 24) a jeho doplnění ze dne 20. 11. 2024 (č. l. 27), sdělení ze dne 14. 11. 2024 ohledně okolností místního šetření ze dne 25. 10. 2023 v domech žalobkyně za její účasti a dále e-mailová komunikace mezi společností Komwag a jednatelem žalobkyně ohledně nezávazné cenové nabídky za varianty řešení vynášky a zanášky odpadů v domech Mánesova 84 a Mánesova 53 (č. l. 26), vyrozumění o skončení dokazování a možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ze dne 22. 11. 2024, protokol o vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí ze dne 29. 11. 2024 (č. l. 29), opětovné předvolání k ústnímu jednání nařízeného na den 8. 1. 2025, vyjádření žalobkyně ze dne 16. 12. 2024, jehož součástí bylo též sdělení správce domů žalobkyně o počtu osob v bydlících v těchto domech, protokol o ústním jednání ze dne 8. 1. 2025 (č. l. 32), vyjádření žalobkyně ze dne 15. 1. 2025.
15. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 23. 1. 2025 rozhodnutí čj. MCP2/028056/2025/OSA-OPR/Cap, ze dne 17. 1. 2025, kterým žalobkyni opět shledal vinnou z přestupku popsaného a vymezeného shodně jako v bodě 9. výše, za který uložil žalobkyni pokutu ve výši 50.000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
16. Žalobkyně podala dne 11. 2. 2025 proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které doplnila k výzvě správního orgánu I. stupně 26. 2. 2025.
17. Žalovaný poté dne 14. 5. 2025 vydal napadené rozhodnutí (v právní moci dne 16. 5. 2025), kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně změnil, pokud jde o výši uložené pokuty, kterou snížil na částku 10.000 Kč, ve zbylé části potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen

„s. ř. s.“). K projednání a rozhodnutí věci soud nařídil ústní jednání v souladu s § 49 s. ř. s. na den 10. 11. 2025, protože žalobkyně takové projednání věci výslovně požadovala.

19. Na jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních stanoviscích a procesních návrzích. Zástupce žalobce zopakoval svůj návrh a zdůraznil, že žalobkyně vznesla konkrétní námitky, které ji zbavují odpovědnosti za vytýkaný přestupek, přičemž žalovaný se s nimi měl vypořádat, včetně otázky, co její nemovitosti odlišuje od ostatních. Žalobkyně přitom nemá možnosti, jak zkoumat co je jiné od dalších domů v ulici. Pokud je žalobkyni vytýkáno, že nic nedoložila, zástupce žalobkyně dodal, že přece navrhla provedení důkazů a tím své povinnosti splnila. Správní orgán přitom měl povinnost dohledávat skutečnosti nejen v její neprospěch, ale i v její prospěch. Místo toho odmítl navržené důkazy, aniž by uvedl proč. Zástupce žalobkyně dále upozornil na znění předchozí vyhlášky, která pracovala s pojmem domovní vybavení.
20. Žalovaný odkázal na argumenty v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zdůraznil, že otázce protiústavnosti byla věnována velká pozornost, bylo na žalobkyni, aby tvrdila a prokázala zproštění své odpovědnosti, to se jí ale nepovedlo. Ohledně zanášky a vynáška přicházela neustále s dalšími argumenty. Předložené stanovisko hasičů se přitom nevztahovalo ke společným prostorům. Stále vyžadovala rozsáhlejší dokazování. Žalovaný setrval na svém závěru, že dokazování bylo provedeno řádně. K namítané protiústavnosti žalovaný odkázal na podrobné argumenty v odůvodnění svého rozhodnutí, nové povinnosti přitom vyhláška nestanoví, a nebylo to tak ani historicky. Dodal, že předmětem řízení nebylo zkoumat, proč žalobkyně nedostala souhlas s umístěním pevné překážky, pokud by žalovaný toto zkoumal, teprve to by pak zakládalo protiústavnost.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
23. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) se *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce nebo kraje*. Podle § 4 odst. 3 téhož zákona za přestupek podle odstavce 1 nebo 2 lze uložit pokutu do 100.000 Kč.
24. Podle § 9 odst. 6 obecně závazné vyhlášky č. 20/2022 Sb. hl. m. Prahy, o stanovení obecního systému odpadového hospodářství hlavního města Prahy (vyhláška o odpadech) (dále jen „vyhláška o odpadech“), *[v]lastník objektu zajistí v době svozu přistavení sběrné nádoby na směsný komunální odpad, sběrných nádob na jednotlivé složky tříděného komunálního odpadu a sběrné nádoby na biologicky rozložitelný odpad rostlinného původu na určené místo přistavení. Vlastník objektu odpovídá za to, že sběrné nádoby budou přistaveny na místo přistavení jen v den svozu nebo v době pro umístění sběrných nádob na místo přistavení podle § 7 odst. 5; to neplatí, je-li místo přistavení zároveň legálně zbudovaným stálým stanovištěm sběrných nádob*.
25. Podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
26. Soud úvodem samotného přezkumu poznamenává, že žalobkyně ve svém podání vznesla velké množství dílčích námitek. V argumentaci lze nicméně vysledovat primárně okruh výhrad směřující k nepodloženému hodnocení skutkového stavu žalovaným, a dále k protiústavnosti aplikované obecně závazné vyhlášky o odpadech.

27. K tomu soud upozorňuje, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19]. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33). Obdobně se vyjádřil též Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“
28. Pokud jde o námitku protiústavnosti, soud uvádí, že tuto námitku neshledal důvodnou. Žalovaný se k této otázce vyjádřil na str. 12 a násl. napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že věnoval tomuto tvrzení velkou pozornost již v předchozím odvolacím rozhodnutí (viz bod 12. výše). Byl přesvědčen, že není úkolem správního orgánu zabývat se tvrzeným subjektivním postojem odvolatele k údajnému rozporu vyhlášky o odpadech se zákonem nebo Ústavou ČR. Správní orgány vycházejí z principu presumpce zákonnosti podzákonných právních předpisů, kdy v zásadě nemají možnost vyloučit zcela aplikaci platného právního předpisu, který se na posuzovanou věc vztahuje.
29. Správním orgánům nepřísluší podat k Ústavnímu soudu návrh na zrušení obecně závazné vyhlášky obce. Okruh subjektů, kterým je přiznáno právo podat takový návrh, je taxativně uveden v § 64 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Tento okruh způsobilých navrhovatelů koresponduje s obsahem zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, dle kterého dozor nad vydáváním a obsahem obecně závazných vyhlášek hlavního města Prahy přísluší Ministerstvu vnitra, které stanoveným postupem může pozastavit účinnost obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy, odporuje-li dle jeho názoru zákonu. Nejednalo-li pak hlavní město Praha nápravu ve stanovené lhůtě, předloží Ministerstvo vnitra Ústavnímu soudu návrh na zrušení obecně závazné vyhlášky hlavního města Prahy (viz § 106 zákona o hlavním městě Praze). Je třeba pro úplnost dodat, že vyhláška o odpadech v rámci procesu svého schvalování byla povinně předložena Ministerstvu vnitra k posouzení jejího souladu se zákony, včetně Ústavy ČR. Ministerstvo vnitra přitom žádný rozpor vyhlášky o odpadech s právními předpisy vyšší právní síly neshledalo.
30. Žalovaný je na rozdíl od žalobkyně přesvědčen, že vyhláška o odpadech nepřekračuje meze zákonného zmocnění, protože všechny povinnosti stanovené touto vyhláškou se přímo vztahují k provádění sběru a svozu komunálního odpadu. Ustanovení § 9 odst. 6 vyhlášky o odpadech směřuje k zajištění racionální organizace vozu směsného komunálního odpadu na území hlavního města Prahy a nepřímou tak zajišťuje také ochranu veřejných prostranství před jejich neoprávněným zábořem. Tomu nasvědčuje i speciální úprava věnovaná svozu směsného komunálního odpadu na území Pražské památkové rezervace a městských památkových zón v § 7 odst. 5, tedy oblastí soustředěných historických, urbanistických a architektonických hodnot, kde vzhled veřejných prostranství zasluhuje zvýšenou ochranu. Vyhláška o odpadech jistě není primárním nástrojem k ochraně veřejných prostranství jako takových, protože jejich nelegální zábor je postihován již podle jiných právních předpisů vyšší síly. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že je to právě vyhláška o odpadech, která určuje pravidla svozu směsného komunálního odpadu, jenž z povahy věci musí probíhat z pozemních komunikací dostupných svozovým vozům a zasahuje tak nezbytně do užívání

pozemních komunikací či veřejných prostranství obecně. Je proto zcela legitimní, když vyhláška o odpadech stanoví pro přistavování sběrných nádob ke svozu odpadu vlastníkům nemovitostí pravidla, která zajišťují, že sběrné nádoby jsou na pozemní komunikace přistavovány jen po nezbytně nutnou dobu, tak aby byl na jedné straně zajištěn svoz komunálního odpadu do odpadových zařízení určených pro další nakládání s tímto odpadem a na straně druhé bylo běžné (obecné) užívání pozemní komunikace pro chůzi či průjezd vozidel narušováno co nejméně. V případě význačných historicky či architektonicky cenných oblastí města pak stejnou logikou má být co nejméně narušen i jejich estetický vzhled.

31. Argumentace žalobkyně byla v tomto bodě dle žalovaného i poněkud vnitřně rozporná, když nerozuměla, proč nebyla do vyhlášky o odpadech převzata povinnost umístit odpadovou nádobu do domovního vybavení uvedená ve vyhlášce č. 5/2007 Sb. hl. m. Prahy, na straně druhé pak tuto povinnost pokládá za zjevně protiústavní. K tomu žalovaný stručně zmínil, že ani za účinnosti vyhlášky č. 5/2007 Sb. hl. m. Prahy nebyla povinnost umístit sběrnou nádobu do domovního vybavení vykládána striktně způsobem, jak činila žalobkyně. Při takovém striktním výkladu by totiž neobstálo ani standardní umístění odpadových nádob v sídlištních celcích na k tomu stavebně určeném ostrůvku na komunikaci. Žalobkyně pak zcela pomíjela skutečnost, že vyhláška č. 5/2007 Sb. hl. m. Prahy byla k 1. 1. 2018 novelizována a předmětná povinnost byla modifikována tak, že vlastník objektu měl umístit sběrné nádoby na směsný odpad v domovním vybavení či na jiném místě k tomu určeném v souladu s jiným právním předpisem. Žalovaný byl přesvědčen, že stávající vyhláška o odpadech je koncipována rozumně, pokud uvádí, že stálá stanoviště sběrných nádob mají být zřízena v souladu s právními předpisy. Na takovém požadavku neviděl žalovaný jakýkoliv rozpor s Ústavním pořádkem ČR. Zároveň vyhláška o odpadech logicky neurčuje, kde konkrétně má být stálé stanoviště sběrných nádob zřízeno, protože varianty žádoucího umístění se mohou v jednotlivých případech lišit a bylo by chybou tyto varianty nějakým obecným pravidlem v dané vyhlášce uměle omezovat. Zároveň však z pohledu hlavního města Prahy není přijatelné, aby se vyhláška o odpadech omezila čistě na stanovení povinnosti předat odpad do svozového prostředku a umožnila tak volné ponechání odpadových nádob trvale na uličním prostranství, aniž by to konkrétní okolnosti dané nemovitosti vyžadovaly.
32. Vyhláška o odpadech sama o sobě povinnost umístit odpadovou nádobu do domovního vybavení nestanovuje ani skrytě. Každý vlastník objektu má vždy možnost požádat o umístění nádoby na veřejném prostranství, pokud je k takovému řešení důvod, přičemž takové umístění sběrné nádoby je zjevně vyhláškou o odpadech připuštěno. Vyhláška o odpadech však nemůže mít ambici zajistit vlastníkům nemovitosti právo takové stálé stanoviště sběrných nádob na uličním prostranství zřídit. Právě tím by pak překročila své zákonné zmocnění a pokoušela by se regulovat procesy již upravené například zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Korekcí nadměrné tvrdosti právní úpravy je pro případy, kdy objektivně jiné řešení než umístění sběrné nádoby do uličního prostranství v úvahu nepřipadá, ale pro toto řešení není příslušným orgánem vydáno povolení zvláštního užívání komunikace nebo povolení umístění pevné překážky, možnost zproštění se odpovědnosti vlastníka objektu – fyzické osoby v důsledku absence zavinění nebo právnické osoby za podmínek § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

33. S uvedenou argumentací žalovaného se zcela ztotožnil i soud a odkazuje na ni. Právní úprava § 9 odst. 6 vyhlášky o odpadech sleduje legitimní cíl přiměřený tomu, aby byla veřejná prostranství chráněna před neoprávněným zábořem, kdy oblast, o kterou v daném případě jde, spadá navíc do městské památkové zóny. Tato vyhláška byla vydána na základě zákona, sleduje přiměřený cíl a platí pro všechny stejně. Není sporu o tom, že žalobkyně má umístěny nádoby na odpad na chodníku (veřejném prostranství) nezákonně, spor však panuje o to, zda má povinnosti zorganizovat svoz odpadu z jejich nemovitostí jinak. Žalobkyně přitom udává všechny možné argumenty, proč tak učinit nemůže. Žalobkyni přitom nikdo nenutil využít závážku ani vývoz 7x týdně, žalobkyně však měla stejně jako ostatní vlastníci okolních nemovitostí povinnost zajistit odvoz odpadu dle potřeb a parametrů jejich nemovitostí. K jejich nastavení přitom Komwag byl nápomocen, což vyplynulo z doložené e-mailové komunikace ohledně nezávazné orientační cenové nabídky služeb. Její práva tak nemohla být zasažena z důvodu protiústavnosti vyhlášky o odpadech, kdy současně platilo, že pokud by prokázala, že stanoveným povinnostem ani při nejlepší vůli dostát nemůže, měla možnost využít institut zproštění odpovědnosti. To se jí však nepodařilo.
34. Jde-li o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, soud po podrobném seznámení se s obsahem správních spisů nemá jakékoliv pochybnosti o dostatečně zjištěném skutkovém stavu bez důvodných pochybností, na základě kterého bylo možno učinit závěr o tom, že žalobkyně se vytykaného přestupku tak, jak byl ve výroku rozhodnutí popsán, dopustila, a současně neuvedla ničeho, z čehož by bylo možno prokázat, že za tento přestupek není právně odpovědná.
35. Žalovaný se ke vzneseným námitkám podrobně vyjádřil v obsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména na str. 14 a násl. V něm uvedl, že jádrem argumentace žalobkyně byla tvrzená nemožnost umístit odpadové nádoby na jiné vhodné místo v její nemovitostech. Žalovaný nicméně konstatoval, že doplněný spisový materiál pravdivost takového tvrzení žalobkyně nedokládá. K námitce obecnosti a nepřiléhavosti vyjádření Komwag ze dne 13. 11. 2024, žalovaný nepřivěděl; z vyjádření svozové společnosti Komwag naopak vyplynulo, že vyhodnocení možnosti zajištění zanášky a vynášky odpadových nádob do dvora a na balkon bytového domu bylo činěno se zohledněním vnitřních dispozic bytového domu Mánesova 84. Zaměstnanci společnosti Komwag provedli přímo v nemovitosti osobní prohlídku a jejich vyjádření tedy reflektuje zjištění z této prohlídky v nemovitosti odvolatele. Jinak řečeno, Komwag vyslovila závěr, že situaci v nemovitosti žalobkyně považovala svozová společnost provádějící svoz komunálního odpadu na celém území městské části Praha 2 za srovnatelnou s jinými nemovitostmi, kde k zanášce a vynášce odpadových nádob dochází. Z vyjádření rovněž plyne, že z prohlídky nemovitosti nevyplynuly žádné překážky v obsluze nádob. Možnosti manipulovat s odpadovými nádobami tedy byly svozovou společností zjevně zhodnoceny ve vztahu ke konkrétnímu sklonu schodiště a parametrům schodů v nemovitosti žalobkyně. Žalovaný sice připustil, že dodatečně vyžádané stanovisko Komwag ze dne 20. 11. 2024, k nemovitosti na adrese Mánesova 53, skutečně trpí značnou mírou obecnosti. Z uvedeného stanoviska však plyne, že ani ve vztahu k nemovitosti Mánesova 53 neviděla svozová společnost překážky pro zajištění vynášení a zanášení odpadových nádob. Dané vyjádření je proto potřeba dát rovněž do kontextu s podklady poskytnutými odborem životního prostředí Úřadu městské části Praha 2 v přípisu č. j. MCP2/673355/2024/OZP-OOZP/Hra ze dne 14. 11. 2024. V tomto přípisu je uvedeno, že místní šetření (prohlídky) za účasti zástupců společnosti Komwag proběhla v říjnu roku 2023 v obou nemovitostech žalobkyně na

adresách Mánesova 84 i Mánesova 53. Na základě těchto šetření pak Komwag vypracovala cenovou nabídku na zajišťování služby vynáška a zanáška odpadových nádob pro obě nemovitosti žalobkyně. Ve vztahu k nemovitosti Mánesova 53 byla předložena cenová nabídka ve dvou variantách, a to pro umístění odpadových nádob v mezipatře domu a dále pro jejich umístění ve dvoře objektu. Společnosti Komwag tedy bylo známo i vnitřní uspořádání objektu na adrese Mánesova 53 a i v tomto případě nepovažovala zajištění vynášení a zanášení odpadových nádob z dané nemovitosti za problematické či neproveditelné. Při umístění odpadových nádob v mezipatře domu by šlo o službu zanášky a vynášky na poměrně krátkou vzdálenost (pásmo 15-30) u umístění nádob ve dvoře objektu pak o zanášku a vynášku nádob v pásmu 60-70. Jak plyne z obou vyjádření společnosti Komwag doložených do spisu, pak i v jiných nemovitostech v lokalitě dochází k provádění dané služby až do pásma 70 metrů. Tedy nelze říci, že by se zajištění uvedené služby i v případě nemovitosti Mánesova 53 a jejího dvora zjevně vymykalo z činnosti, kterou společnost Komwag provádí pro jiné vlastníky bytových domů v předmětné lokalitě. Také z fotografií vnitřních prostor bytových domů Mánesova 53 a Mánesova 84 doložených žalobkyní neplyne, že by se dostupnost dvora bytových domů, parametry schodišť a vstupních chodeb výrazněji v obou nemovitostech lišily.

36. Vzhledem k obsahu vyjádření odboru životního prostředí správního orgánu I. stupně a k němu přiložených cenových nabídek učiněných společností Komwag i pro nemovitost na adrese Mánesova 53 dospěl žalovaný ve shodě s prvoinstančním správním orgánem k závěru, že není nutné požadovat nové vyjádření společnosti Komwag, které by se věnovalo specificky situaci v nemovitosti odvolatele na adrese Mánesova 53. Nebylo ani nijak podstatné, že cenová nabídka pro nemovitost na adrese Mánesova 53 nebyla znovu zopakována ve vyjádření společnosti Komwag ze dne 20. 11. 2024.
37. K argumentaci žalobkyně hygienickými limity v § 29 nařízení vlády č. 361/2007 Sb., kterým se stanoví podmínky ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů, žalovaný považoval za nutné vyjasnit, že žalobkyní zmiňovaný limit 50 kg se vztahuje výhradně na hmotnost ručně manipulovaného břemene přenášeného mužem při občasném zvedání a přenášení. Odpadové nádoby jsou přitom opatřeny kolečky a jsou tak nikoliv výhradně zvedány a přenášeny vzduchem, ale daleko spíše taženy a posunovány po zemi. Taková konstrukce usnadňuje i přetahování odpadových nádob přes jednotlivé stupně schodišť. Kolečka odpadových nádob jsou záměrně umístěna nikoliv pouze ze spodní strany popelnice, ale přesahují i přes jejich zadní stranu. Žalobkyni bylo navrženo umístění vícero nádob o objemu 120 litrů. Žalobkyně ani nijak nedokládá, že by odpadová nádoba o objemu 120 litrů naplněná směsným komunálním odpadem měla přesahovat váhu 50 kg. Přitom v případě využití nabídky společnosti Komwag by odpovědnost za dodržování hygienických limitů pro přenášení břemen byla plně na této společnosti a žalobkyni by nijak netížila. Přenášení, resp. lépe řečeno přesouvání odpadových nádob je přitom běžnou provozní činností společnosti Komwag a jak plyne z jejího vyjádření provádí tuto činnost i v jiných nemovitostech na území městské části Praha 2 v pásmech od 15 m do 70 m, a to i při přenášení nádob po vnitřních schodištích. Žalovaný neprováděl sám dokazování k doložení váhy naplněné odpadové nádoby na směsný komunální odpad o objemu 120 litrů, když bylo na žalobkyni, aby svá tvrzení podložila. Z veřejně dostupných zdrojů, např. z orientační přepočtové tabulky množství odpadů publikované Českou informační agenturou životního prostředí CENIA na webu: <https://cenia.gov.cz/wp-content>, ale plyne, že u směsného komunálního odpadu je orientačně počítáno s váhou 0,16 tuny na 1 m³ odpadu. Z toho lze dovodit, že u odpadové nádoby o objemu 120 litrů je v případě jejího plného využití možné

počítat se zhruba 19,2 kg odpadu. I při připočtení váhy samotné odpadové nádoby se tak jedná o hodnotu hluboko pod žalobcem zmiňovaným hygienickým limitem 50 kg. Stejně tak není jasné, proč v případě manipulace odpadové nádoby po schodišti uvažovala žalobkyně jen s variantou manipulace jednou osobou. Tvrzení žalobkyně o nutném či možném porušování hygienických limitů z nařízení vlády č. 361/2007 Sb. tak byly dle žalovaného nepodložené. A

38. Žalobkyně též nesouhlasila s návrhem svozové společnosti Komwag na výměnu stávajících odpadových nádob o objemu 1.100 litrů za 3 odpadové nádoby o objemu 120 litrů s četností vývozu 2x týdně. Žalovaný k tomu uvedl, že daný návrh je pouze jednou z možností, která se žalobkyni nabízela k odkládání směsného komunálního odpadu z jejich nemovitostí. Tyto možnosti jsou dány vyhláškou o odpadech, která v § 7 odst. 2 a 3 stanoví, že v rámci obecního systému jsou poskytovány sběrné nádoby na směsný komunální odpad o objemech 80, 110, 120, 240, 360, 660 a 1 100 litrů. V rámci obecního systému jsou pak sběrné nádoby na směsný komunální odpad svázeny s četností svozu jedenkrát za 14 dní a jedenkrát až sedmkrát za týden. Je pravda, že vyhláška o odpadech zároveň v příloze č. 2 stanovuje doporučený objem pro výpočet kapacity, počtu a frekvence svozu sběrné nádoby (sběrných nádob). V případě bytových domů v činžovní zástavbě je takový doporučený objem 4-6 litrů na osobu a den. U 27 trvale žijících osob evidovaných v nemovitosti žalobkyně na adrese Mánesova 84 se tedy doporučený objem sběrných nádob pohybuje v rozmezí 108 až 162 litrů na den a tedy 756-1.134 litrů na týden. V případě druhé nemovitosti na adrese Mánesova 53 (40 trvale žijících osob) se pak vyhláškou doporučený objem sběrných nádob pohybuje v rozmezí 160 až 240 litrů na den a tedy 1.120-1.680 litrů na týden. Již ze skutečnosti, že žalobkyně u nemovitosti Mánesova 53 dlouhodobě užívá jednu odpadovou nádobu o objemu 1.100 litrů sváženou 1x týdně, lze usuzovat, že reálně se množství vyprodukovaného odpadu bude blížit spíše spodní hranici vyhláškou určeného rozpětí pro doporučený objem sběrných nádob.
39. Žalobkyni se nicméně nabízí i jiné kombinace sběrných nádob a četností svozu, kdy bude doporučený objem dodržen. Například při volbě 3 odpadových nádob o objemu 120 litrů a jejich svozu s frekvencí 3x týdně se již celková kapacita poskytnutých odpadových nádob v zásadě rovná stávajícímu stavu, když při tomto řešení by bylo z nemovitosti žalobkyně týdně odváženo až 1080 litrů odpadu (žalobkyně aktuálně využívá nádoby o objemu 1.100 litrů). Tedy v žádném případě není žalobkyně nucena zajistit si každodenní odvoz odpadu, který by jí neúměrně finančně zatěžoval. Je na ní, aby vhodnou volbou odpadových nádob nejen zajistila dostatečný objem sběrných nádob dle reálných potřeb jejich bytových domů, ale zároveň volbou menších odpadových nádob umožnila jejich vynášku a zanášku do vnitřních prostor domu či do dvora domu. Je přitom i laicky jasné, že v případě ponechání stávající odpadové nádoby o objemu 1.100 litrů by bylo její zanášení a vynášení po schodištích do vnitřku či dvora domu vyloučeno.
40. Pokud žalobkyně tvrdila, že v jejich bytových domech ani na jejich dvorech nejsou prostory vhodné k umístění sběrných nádob na směsný komunální odpad, žalovaný uvedl, že tato tvrzení nejsou podpořena žádnými relevantními podklady. Žalovaný považoval za uspokojivě vyřešenou otázku samotné dosažitelnosti daných prostor z hlediska zanášky a vynášky sběrných nádob, když bylo doloženo, že svozová společnost Komwag je schopna takovou vynášku a zanášku zajistit svými pracovníky, jedná se o její běžnou provozní praxi a předložila ve vztahu k takové službě také cenovou nabídku, kterou však žalobkyně nevyužila. Skutečnost, že cenová nabídka společnosti Komwag počítá se dvěma svozy týdně a k dosažení doporučeného objemu sběrných nádob by bylo potřeba provést svoz 3x týdně,

není již rozhodující. Adekvátně by pouze došlo k navýšení ceny za danou službu. Není zde však překážka (dle vyjádření svozové společnosti), která by bránila fyzicky zanášku a vynášku nádob zajistit.

41. Žalobkyně se pak svou argumentací také bránila tvrzením o nemožnosti umístění odpadových nádob do dvora jednotlivých objektů, na balkon tvořící součást společných částí domu Mánesova 84 či do mezipatra domu Mánesova 53, z důvodu protipožární ochrany. K tomu doložila sdělení Hasičského záchranného sboru hlavního města Prahy ze dne 20. 12. 2023. Žalovaný však konstatoval, že tento dokument se k možnosti umístění sběrných nádob do uvažovaných prostor objektů žalobkyně a jejich dvorů nevyjadřoval, věcně jí neposuzoval a ani z něj nevyplývalo, že by takové umístění protipožární předpisy vylučovaly. Daný dokument pouze zmiňoval, že dne 4. 2. 2014 vypracovali Ing. M. M. a Ing. Z. B. požárně bezpečnostní řešení na půdní vestavbu a přístavbu výtahu k bytovému domu Mánesova 84. K uvedenému požárně bezpečnostnímu řešení bylo vydáno kladné stanovisko Hasičského záchranného sboru s podmínkami, č. j. HSAA-2296-3/2014. Dále je v tomto dokumentu stanoveno, že v případě realizace půdní vestavby a přístavby výtahu nebudou moci být v chráněné únikové cestě typu A umístěny žádné odpadové nádoby. Tuto funkci chráněné únikové cesty má plnit schodiště domu Mánesova 84 umožňující v případě požáru evakuaci osob z bytového domu do uličního prostoru nebo do prostoru dvora objektu.
42. Z toho lze tedy dovodit, že daná úniková cesta nemá být zatarasena předměty, které by její využití v době požáru znesnadňovaly. Žalovaný se ztotožnil s tvrzením, že odpadové nádoby jistě nemají být v prostoru dvora umístěny tak, aby byl zatarasen či zúžen východ z bytového domu do prostoru dvora. Obdobně lze uvažovat i o situaci v nemovitosti na adrese Mánesova 53. Z katastru nemovitostí jako veřejného seznamu přitom plyne, že dvůr objektu Mánesova 84 tvoří pozemek parc. č. X, k. ú. Vinohrady, o výměře 162 m². Dvůr objektu Mánesova 53 je pak tvořen nezastavěnou částí pozemku parc. č. X, k. ú. Vinohrady, o výměře cca 200 m². Žalobkyně přitom nikterak nedoložila ani nevysvětlila, proč by odpadové nádoby, které při návrhu umístění 3 odpadových nádob na 120 litrů zabírají méně než 1 m², nemohly být ve dvorech domů umístěny, tak jako ostatně i v jiných obdobných nemovitostech. Je třeba podotknout, že vnitroblok činžovních domů tvoří zázemí těchto bytových domů. Velká část Vinohrad je tvořena historickou blokovou zástavbou, kde jsou vnitrobloky běžně užívány jako parkoviště vozidel, nebo jsou zde umísťovány přístavky, terasy, mobiliář či herní prvky. Teze, že by snad existence únikové cesty vyústěné také do dvora domu vyžadovala, aby celý prostor dvora zůstal prázdný bez jakýchkoliv předmětů, by v zásadě popírala účel, pro který byly vnitrobloky činžovních domů zřizovány. Z dokumentů doložených žalobkyní žádná nutnost ponechání vnitrobloku domů bez předmětů, které by mohly v jakékoliv míře zvyšovat požární riziko, vůbec neplyne. Žalovaný naopak považoval dvůr domu jako logické technické zázemí domu, které je pro umísťování odpadových nádob obecně vhodné. Stejnou logikou neshledal žalovaný v uložení odpadu ve standardizovaných odpadových nádobách v prostoru dvora ani jakékoliv porušení vyhlášky č. 273/2021 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady.
43. Rovněž v případě společného balkonu v nemovitosti na adrese Mánesova 84 nebyl dle žalovaného žalobkyní předložen podklad, který by jeho využití pro umístění odpadových nádob vylučoval. I balkon domu může sloužit jako nechráněná úniková cesta, nicméně žalobkyně nijak nedoložila, že by z této skutečnosti vyplývalo, že na balkon není možné umísťovat žádné předměty, a to i v případě, že tyto předměty neblokují či nezužují vchod na balkon. Prostor balkonu je místem odvětrávaným, kde nehrozí hygienická rizika spojená

s uložením odpadu a při obvyklém užívání odpadových nádob ani zvýšené nebezpečí vzniku znečištění. Žalobkyní zmiňovaný únik odpadu při nedostatečném uzavření odpadové nádoby je při nesprávném užívání odpadových nádob rizikem spojeným s jakýmkoliv jejich umístěním, bez ohledu na to, zda se budou odpadové nádoby nacházet ve vnitřní části domu, ve dvoře či na uličním prostranství. Ani v uličním prostranství není žádoucí, aby odpad ze sběrných nádob vypadal a znečišťoval veřejná prostranství (takový stav by byl v rozporu s právními předpisy). Jedná se však o záležitost, kterou lze řešit běžnou provozní kázní při užívání odpadových nádob. Nejde tedy o důvod, který by zamezoval možnosti umístit odpadové nádoby do vnitřku bytového domu, tím spíše pak na odvětrávaný společný balkon bytového domu. V případě umístění odpadových nádob na směsný komunální odpad v mezipatře bytového domu Mánesova 53 žalovaný dodal, že ve spise není založen bližší popis či fotodokumentace zvažovaného umístění nádob a žalovaný si tak nemohl učinit úsudek, nakolik by zde odpadové nádoby mohly bránit pohybu v chodbě, která slouží jako úniková cesta. Stejně tak neměl žalovaný dostatek informací ohledně způsobu odvětrávání tohoto prostoru, když obecně lze umístění odpadových nádob do neodvětrávaných či špatně větratelných prostor uvnitř domu považovat za nežádoucí.

44. Z pohledu žalovaného však nebylo povinností správního orgánu I. stupně detailně zkoumat vhodnost prostor společného balkonu či mezipatra pro umístění odpadových nádob. Argumentace žalobkyně směřuje toliko k naplnění podmínek zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle tohoto ustanovení právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalovaný proto zdůraznil, že v případě zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek je důkazní břemeno na straně této právnické osoby. Bylo tedy na žalobkyni, aby v řízení prokázala své tvrzení, že jiná možnost umístění sběrné nádoby (nádob) na směsný komunální odpad pocházející z domácností v předmětných nemovitostech není pro ni ani při vynaložení veškerého úsilí dostupná. Žalobkyně nepředložila v řízení nic, co by vylučovalo umístit sběrné nádoby ve vnitroblocích jejich nemovitostí, dokumenty předložené žalobkyní pak nic nevypovídají ani o možnosti umístit tyto sběrné nádoby na další alternativní místa zvažovaná v nabídkách společnosti Komwag. Žalobkyně si byla přitom již od roku 2023 vědoma, které prostory domu a dvora se společností Komwag jeví jako možné k umístění sběrných nádob, a tedy disponovala dostatečným časem pro opatření podkladů k podpoře svých tvrzení. Žalobkyně však pouze obecně poukázala na tvrzený rozpor zvažovaných umístění sběrných nádob s protipožárními a hygienickými předpisy a následně požadovala po správních orgánech, aby samy opatřily v řízení stanoviska potvrzující či vyvracející její tvrzení.
45. Žalovaný tak po doplnění spisového materiálu dospěl k závěru, že se v případě nemovitosti žalobkyně na adrese Mánesova 84 nabízí jiné umístění odpadových nádob než do uličního prostranství, a to minimálně jejich umístění v zázemí bytového domu ve vnitrobloku na pozemku parc. č. X, k. ú. Vinohrady. Tento dvůr je dosažitelný zanáškou a vynáškou svozové společnosti za předpokladu volby menšího rozměru odpadové nádoby. Daný dvůr je otevřeným provětrávaným prostranstvím. Prostorově dvůr umožňuje umístění i většího počtu odpadových nádob, bez toho, aby odpadové nádoby jakkoliv blokovaly vchod na tento dvůr. Žalobkyně nepředložila podklady, které by užití dvora domu pro umístění odpadových nádob vylučovaly. Ve variantě 3 odpadových nádob o objemu 120 litrů by tyto nádoby zabíraly méně než 1 % plochy dvora. K dosažení vyhláškou o odpadech doporučeného objemu sběrných nádob by v takovém případě stačovalo jejich vyvážení

s frekvencí 3x týdně. Rovněž v případě nemovitosti žalobkyně na adrese Mánesova 53 se nabízí jiné umístění odpadových nádob než do uličního prostranství, a to minimálně jejich umístění v zázemí bytového domu ve vnitrobloku na nezastavěné části pozemku parc. č. 2041, k. ú. Vinohrady. Tento dvůr je také dosažitelný zanáškou a vynáškou svozové společnosti za předpokladu volby menšího rozměru odpadové nádoby. Tento dvůr je prostorově dokonce větší než v případě nemovitosti na adrese Mánesova 84. Žalobkyně ani zde nepředložila podklady, které by užití dvora domu pro umístění odpadových nádob vylučovaly. K dosažení vyhláškou o odpadech doporučeného objemu sběrných nádob by i v takovém případě v zásadě postačovalo jejich vyvážení s frekvencí 3x týdně.

46. Žalovaný dále nepominul, že využití služby zanáška a vynáška odpadu s danou četností svozu je spojeno s určitým finančním dopadem na žalobkyni, který však nepovažoval za nepřiměřený. Dle předložených cenových nabídek společnosti Komwag by i v případě zajištění svozu odpadových nádob 3x týdně neměla částka rozpočítaná na jednoho obyvatele bytového domu přesáhnout 1 000 Kč ročně. Při aktuální cenové hladině nájmu bytů v hlavním městě Praze by takové zvýšení platby za zajišťování odvozu směsného komunálního odpadu jen stěží mohlo vést k žalobkyní zmiňovanému „*snížení konkurenceschopnosti s poskytováním nájemních bytů*“. Žalobkyně nadto nemusí dané zpoplatněné služby využít, pokud bude schopna provádět zanášku a vynášku odpadových nádob vlastními silami. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že organizačně-technickými opatřeními - využití odpadových nádob o menším objemu s častější frekvencí svozu lze zajistit umístění odpadových nádob mimo pozemní komunikaci.
47. Návrhy dalšího dokazování vznesené žalobkyní z pohledu žalovaného správní orgán I. stupně správně odmítl, protože již shromážděné podklady umožňovaly ve věci meritorně rozhodnout. Žalovaný připomněl, že to byla právě žalobkyně, kterou tížilo důkazní břemeno stran existence liberačních důvodů, když samotné porušení povinnosti stanovené vyhláškou o odpadech jí bylo prokázáno. Žalobkyně tedy měla případně sama opatřit podklad, který by prokazoval, že umístění odpadových nádob je v celém prostoru dvora obou nemovitostí z důvodu protipožární ochrany vyloučeno. O využití dvora bylo totiž uvažováno od počátku vedeného přestupkového řízení, tedy stanovisko osoby s odbornou způsobilostí v protipožární ochraně k využití dvora domu mohla žalobkyně doložit již v průběhu prvoinstančního správního řízení před zrušením prvního rozhodnutí ve věci. Žalobkyně však doložila k této problematice toliko dokumenty, které tvrzenou nutnost ponechání zcela volného vnitřního dvora jako únikové cesty nijak nepodporují. Žalovaný se se žalobkyní ztotožnil pouze v tom, že by nebagatelizoval význam vyústění chodby domu do vnitřního dvora jako alternativní únikové cesty v případě, že by únik do ulice nebylo možné využít, protože by se například zdroj požáru nacházel právě v blízkosti tohoto vchodu z ulice. Východ na vnitřní dvůr tedy i dle soudu žalovaného měl zůstat volný. Z toho však nelze dovodit, že by měl zůstat volný také celý prostor dvora obou nemovitostí, který by nebylo možné v souladu s běžnou praxí využít ani pro umístění odpadových nádob na méně než 1 % jejich rozlohy.
48. Rovněž místní šetření v nemovitostech žalobkyně by dle žalovaného již nemohlo přinést další zásadní zjištění, jestliže spisová dokumentace obsahuje mimo jiné fotodokumentaci vnitřních prostor domů a vyjádření, resp. cenové nabídky svozové společnosti Komwag byly činěny na základě osobní prohlídky vnitřních prostor domu.
49. Stejně tak žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně nepokládal za potřebné provedení svědeckého výslechu jednatele žalobkyně. Ing. Z. je členem statutárního orgánu

žalobkyně, osobně se účastnil místního šetření v objektech odvolatele dne 25. 10. 2023, jinak však není zřejmé, jaké nové skutečnosti by mohl jako svědek v této věci uvést, a proč žalobkyně dané skutečnosti neuvedla již v rámci svého vyjádření k věci. Žalovaný proto shrnul, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, když nedoložila, že by vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby uznání viny za přestupek zabránila.

50. Soud se s uvedeným velmi podrobným a rozsáhlým posouzením žalovaného zcela ztotožnil i v této otázce a odkazuje na něj. Nelze proto mluvit ani o implicitně tvrzené nepřezkoumatelnosti závěrů žalovaného, např. ohledně neprovedení navržených důkazů (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005-245, či ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30, nebo ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163). Žalovaný rovněž přesvědčivě vyvrátil, proč navržené a provedené důkazy vypovídají v neprospěch žalobkyně. Namítané stanovisko Komwag ze dne 13. 11. 2024 i ze dne 20. 11. 2024, k tomu nutno upozornit, že tato společnost není správním orgánem, kterého by tížila povinnost poskytovat odpověď v rozsahu rovnajícímu se snad znaleckému posudku; cenová nabídka byla přitom jednoznačně orientační a nezávazná, učiněná pro představu. Bylo na žalobkyni, aby se případně dotázala na doplnění, pokud měla pochybnosti, anebo potřebovala saturovat potřeby svozu odpadu v jiné variantě. Z prokázaného skutkového stavu jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně ve svých objektech místo pro umístění odpadových nádob jednoznačně má, odmítá však jeho využití. Soudu nepřísluší spekulovat o důvodech tohoto jednání žalobkyně, nicméně správní orgány žalobkyni v průběhu správního řízení též nastínily možnosti, jak snížit případné navýšené náklady na svoz odpadu, resp. je racionalizovat, pokud by byla tato skutečnost pro žalobkyni významná. Soud se též ztotožnil s názorem žalovaného ohledně neprovedení důkazů stanoviskem hasičů nebo výsledkem jednatele žalobkyně, pro nadbytečnost. Není povinností správních orgánů prokazovat každé dílčí tvrzení žalobkyně, pokud shromážděné podklady odůvodňovaly učiněné závěry a skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobkyně se dle názoru soudu tedy rozhodně nenacházela v situaci, kdy by nemohla vyhlásce o odpadech vyhovět. Je ovšem třeba rozlišovat mezi nemožností a nevolí, která byla na straně žalobkyně z průběhu celého správního řízení zachyceného ve správním spisu patrná. Tyto námitky proto nejsou důvodné.
51. Dále soud upozorňuje, že k liberaci právnických osob z odpovědnosti za přestupky existuje bohatá a ustálená judikatura NSS. Podle rozsudku NSS ze dne 15. 10. 2021, čj. 10 Ads 356/2021-25, břemeno tvrzení i břemeno důkazní ke zproštění odpovědnosti dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nese přestupce. Z rozsudku NSS ze dne 19. 9. 2014, čj. 4 As 123/2014-33, zase plyne, že *„případné liberační důvody musí prokazovat obviněný ze správního deliktu, nikoli správní orgán, který pouze posuzuje jejich důvodnost“*. Ke zproštění se objektivní odpovědnosti nedojde v případě, pokud právnická osoba neprokáže, že provedla technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušování zákona, a proto nestačí odkaz na to, že tato technicky možná opatření po ní nebylo možno spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění nebylo ekonomické. Komentář Jemelka, Vetešník, Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích, 2. vydání, 2020, C.H. Beck, k liberačnímu důvodu uvádí: *„Liberační důvod mohou představovat například přírodní katastrofy, které nemohla odpovědná osoba ovlivnit. Naopak tímto důvodem nemohou být takové překážky splnění právní povinnosti, které je osoba povinna překonat nebo odstranit“*.

(Vetešník, Jemelka, Potěšil, Vetešníková, Adameová, Bohuslav 2016 s. 7). Odborná literatura k tomu dodává: „Za vynaložení řádné péče je možno považovat soubor opatření a činností, které mají preventivní účel a jsou dostatečné k zabránění porušování nebo neplnění právních povinností za běžných okolností.“ (Prášková 2013 s. 321)“. Podle důvodové zprávy k § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se právnická osoba zproští odpovědnosti v případě, „jestliže prokáže realizaci všech možných opatření, kterými sama zabezpečila splnění dotčené povinnosti“. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2014, čj. 11 A 107/2013-28, vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno považovat, neznamená jakékoliv úsilí, které správce vynaloží, ale musí se ve vztahu ke každému konkrétně posuzovanému případu jednat o úsilí maximálně možné, které je správce objektivně schopen vynaložit.

52. Soud opakuje, že žalobkyni se existenci liberačních důvodů ke zproštění své odpovědnosti za vytýkaný přestupek nepodařilo prokázat. Soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného, ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně netrpí v žalobě vytýkanými vadami, naopak, obě rozhodnutí splňují požadavky na svůj obsah a jsou dostatečně opřena o skutečnosti a důkazy založené ve správním spisu, tak jak soud již uvedl výše.

VI. Závěr a náklady řízení

53. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto jí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto ji náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaný sice úspěch ve věci měl, ale žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti mu nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 10. listopadu 2025

Mgr. Darina Michorová

samosoudkyně